

[Tonni Nielsen]

bl.a. ved ikke at stille de nødvendige midler til rådighed, og kommunerne har gang på gang efterlyst forslag hertil, og kommunerne har selv stillet forslag hertil. Der er i denne lov gode muligheder for at give de unge et job ved en produktion i offentlig regie, som SF er tilhænger af. Bl.a. er der mulighed for at lave projekter inden for genbrugsområdet, bl.a. projekter vedrørende varig energi.

De radikales holdning er mærkelig at se i denne situation. Partiet giver udtryk for at være et socialliberalt parti, der skulle være garant mod konservatismens socialpolitik, men hvad ser vi nu i dag? Der er rigtig kommet bal i den borgerlige. Vi ser i dag den radikale ordfører hr. Estrup danse quickstep med den konservative arbejdsminister fru Grethe Fenger Møller hen over de arbejdsløses problemer.

Det er helt klart, at regeringen ønsker et nyt livssyn på disse ting, et opgør med et samfund, som fru Lilli Gyldenkilde var inde på. Ændringen er det største attentat mod de arbejdsløse, vi har set, og mod de velerhvervede rettigheder, som fagbevægelsen gennem en sej kamp gennem årene har tilkæmpet sig, og det vil SF på alle måder vende sig imod. Det er i dag mere end nogen sinde nødvendigt at sige, at det er den solidariske politik, der skal til, på de arbejdsløses præmisser, fremfor at det er dem, der skal betale gildet.

Estrup (RV):

Sjældent har så mange sagt så meget på så løst et grundlag. Disse ord kunne passende være overskriften for de sidste fire ugers debat om ændringen i arbejdstilbudsordningen. Der er ikke grænser for, hvad der er blevet blandet sammen. I ét miskmask har man talt om jobskabelsesordning, jobtilbudsordning og dagpengereform. Selv LO, som unægtelig burde vide bedre, har i den herostratisk berømte anoncekampagne uden blusel givet indtryk af, at der nu var aftalt en dagpenge-reform mellem regeringen og det radikale venstre. Og der er ikke grænser for, hvilke påstande om forliget der er blevet ført til torvs. Uddannelsesstillbuddene er blevet kaldt »fup« og »fiduser«. Det er blevet hævdet, at der ingen penge var til at skaffe uddannelsespladserne. Det er hårdnakket blevet fastholdt, at de langtidsledige skulle tvinges på bistandshjælp, uanset at dette gentagne gange

er blevet dementeret. Der er talt om kvindernes udstødning fra arbejdsmarkedet, sågar brugt udtryk som »skrotning« og »social massegrav«. Jeg mindes ikke en dansk debat om så væsentligt et emne, der er blevet ført på så primitivt et plan.

I debatten her i salen den 23. oktober brugte hr. Svend Auken på baggrund af disse urigtige påstande meget stærke gloser, og jeg citerer fra forhandlingerne (Folketingstidende 1984-85, sp. 735):

»... men efter vores opfattelse står vi her over for – og jeg bruger stærke ord, og jeg ved det, men de er berettigede i denne situation – noget, som vi betragter som kynisk, som uigennemtænkt og som ussel . . .«.

Nu står vi så med det færdige forlig, der maner alle spørgelserne, fantasifostrene og de truende vejrømmer i jorden. Der åbnes ingen massegrav, der er ingen langtidsledige, som tvinges på bistand, og der er skabt sikkerhed for, at uddannelsespladserne kan finansieres.

På normale arbejdspladser forventer man i sådanne situationer, at de, der har forløbet sig, giver en undskyldning. Jeg er godt klar over, at folketinget i den forstand ikke er nogen normal arbejdsplads. Der er ikke mange politikere, der har brug for ordsprogets sammenligning mellem den, der indtager en stad, og den, der overvinder sig selv. Og hr. Svend Auken har jo ikke engang fundet mulighed for at være til stede her i dag.

Lad mig derfor i stedet minde socialdemokratiet om, hvad der stod om arbejdstilbudsordningen i den dagsorden, hr. Svend Auken på socialdemokratiets vegne stillede forslag om ved debatten den 23. oktober. I denne står der – og jeg citerer (Folketingstidende 1984-85, sp. 736):

»Samtidig ønsker tinget, at der gives de langtidsledige et reelt tilbud om uddannelse, uden at retten til arbejdstilbud bliver beskåret. Ingen arbejdssøgende bør kunne tvinges på bistandshjælp.

Med dette positive sigte opfordrer folketinget regeringen til omgående at indlede forhandlinger . . .«.

»Med dette positive sigte« – det er præcis dette positive sigte, som nu er udmøntet i det indgåede forlig. Kun på ét punkt har vi ikke realiseret, hvad man fra socialdemokratiets side foreslog om arbejdstilbudsordningen: forliget begrænser antallet af arbejdstilbud til ét for langtidsledige mellem 24 og 54 år.